

Datum van inontvangstneming : 12/10/2022

Zaak C-573/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

26 augustus 2022

Verwijzende rechter:

Østre Landsret – Nordhavn (Denemarken)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 juli 2022

Verzoekende partijen:

A

B

Vereniging C

Verwerende partij:

Skatteministeriet

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Het hoofdgeding betreft de vraag of de tussen 2007 en 2017 over de Deense omroepbijdrage geheven belasting over de toegevoegde waarde moet worden teruggegeven.

De prejudiciële vragen betreffen de uitlegging van de standstillbepaling van artikel 370 van richtlijn 2006/112/EG, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij deze richtlijn, dat een voortzetting is van artikel 28, lid 3, onder a), gelezen in samenhang met punt 7 van bijlage E bij de Zesde richtlijn (77/388/EEG).

Ten eerste wordt gevraagd of een wettelijke omroepbijdrage als de Deense kan worden onderworpen aan de belasting over de toegevoegde waarde. Ten tweede wordt verzocht om te preciseren wat moet worden verstaan onder een

ontoelaatbare wijziging van een afwijkende nationale regeling waarvoor een standstillbepaling geldt.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van artikel 370 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij deze richtlijn

Prejudiciële vragen

„1) Moet artikel 370 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij deze richtlijn, aldus worden uitgelegd dat het de betrokken lidstaten de mogelijkheid biedt om belasting over de toegevoegde waarde te heffen over een wettelijke omroepbijdrage ter financiering van de niet-commerciële activiteiten van openbare omroeporganisaties, terwijl er geen sprake is van „diensten die onder bezwarende titel worden verricht” in de zin van artikel 2, lid 1, van die richtlijn?

Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, wordt het Hof verzocht de volgende prejudiciële vragen te beantwoorden:

2) Moet artikel 370 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij deze richtlijn, aldus worden uitgelegd dat de mogelijkheid waarover een lidstaat beschikt om belasting over de toegevoegde waarde te heffen over een wettelijke omroepbijdrage als bedoeld in de eerste vraag, kan worden gehandhaafd indien de lidstaat na de inwerkingtreding, op 1 januari 1978, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting de bijdragenregeling in die zin heeft gewijzigd dat een omroepbijdrage niet langer wordt geheven voor het bezit van radio- en televisieapparatuur, maar in de plaats daarvan voor het bezit van welk apparaat ook waarmee rechtstreeks audiovisuele programma's en diensten kunnen worden ontvangen, waaronder smartphones, computers enzovoort?

3) Moet artikel 370 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij deze richtlijn, aldus worden uitgelegd dat de mogelijkheid waarover een lidstaat beschikt om belasting over de toegevoegde waarde te heffen over een wettelijke omroepbijdrage als bedoeld in de eerste vraag kan worden gehandhaafd indien de lidstaat na de inwerkingtreding, op 1 januari 1978, van de Zesde richtlijn

(77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting de bijdragenregeling in die zin heeft gewijzigd dat een klein deel van de opbrengsten uit de omroepbijdragen, ter beoordeling van de minister van Cultuur, wordt gebruikt voor de financiering van ten eerste omroeporganisaties die overheidssubsidies ontvangen maar zelf geen publieke instellingen zijn, en ten tweede media- en filmorganisaties die een bijdrage leveren aan radio- en televisieactiviteiten, maar deze niet zelf verrichten?”

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en rechtspraak van het Hof van Justitie

Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1), artikel 1, lid 2, artikel 2, lid 1, onder c), artikel 13, artikel 132, lid 1, onder q), artikel 176, artikel 370, artikel 378, lid 1, artikel 379, lid 1, bijlage X, deel A, punt 2

Eerste Richtlijn (67/227/EEG) van de Raad van 11 april 1967 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting (PB 1967, blz. 301¹), artikel 2

Zesde Richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting (PB 1977, L 145, blz. 1; hierna: „Zesde richtlijn”), artikel 2, artikel 4, lid 5, artikel 13, deel A, lid 1, onder q), artikel 17, lid 6, artikel 28, lid 3, onder a), bijlage E, punt 7

Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 van de Raad inzake het voor het publiek toegankelijk maken van de historische archieven van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (PB 1983, L 43, blz. 1)

COM(73) 950 def., artikel 14, deel A, lid 1, onder k)

COM(74) 795, artikel 4, lid 5, artikel 14, deel A, lid 1, onder k)

COM(2004) 246 definitief, artikel 129, lid 1, onder q), artikel 363, bijlage IX, deel A, punt 2

Nota R/2/74 van de Raad van 14 januari 1974

Werkdocument T/41/74 van de Raad van 1 februari 1974

Werkdocument T/145/74 van de Raad van 25 april 1974

¹PB 71 van 14.4.1967, blz. 301.

Werkdocument T/373/74 (FIN) van de Raad van 17 juli 1974

Werkdocument T/631/74 (FIN) van de Raad van 19 december 1974

Werkdocument T/440/75 van de Raad van 15 juli 1975

Werkdocument T/120/1/76 van de Raad van 14 mei 1976

Werkdocument T/497/76 van de Raad van 30 juni 1976

Nota R/1930/76 van de Raad van 9 augustus 1976

Nota T/719/76 van de Raad van 30 september 1976

Nota T/744/76 van de Raad van 5 oktober 1976

Nota T/848/76 (JUR)(FIN) van de Raad van 15 november 1976

Nota R/2719/76 van de Raad van 15 november 1976

Nota R/3034/76 van de Raad van 13 december 1976

Werkdocument R/3256/76 van de Raad van 19 januari 1977

Arrest van 17 oktober 1996, ██████████ e.a., C-283/94, EU:C:1996:387, punten 28 en 29

Arrest van 25 maart 1999, Gencor/Commissie, T-102/96, EU:T:1999:65, punten 128-131

Arrest van 1 juni 1999, Konle, C-302/97, EU:C:1999:271, punt 53

Arrest van 13 juli 2000, Idéal tourisme, C-36/99, EU:C:2000:405, punt 32

Arrest van 8 januari 2002, ██████████ C-409/99, EU:C:2002:2, punt 49

Arrest van 7 december 2006, Eurodental, C-240/05, EU:C:2006:763, punt 54

Arrest van 24 mei 2007, ██████████ C-157/05, EU:C:2007:297, punt 41

Arrest van 11 december 2008, Danfoss en AstraZeneca, C-371/07, EU:C:2008:711, punten 33 en 34

Arrest van 23 april 2009, ██████████ C-460/07, EU:C:2009:254, punten 86, 87 en 93

Arrest van 13 maart 2014, Jetair en BTWE Travel4you, C-599/12, EU:C:2014:144, punt 29

Arrest van 22 juni 2016, Český rozhlas, C-11/15, EU:C:2016:470, punt 20 en punten 23-27

Verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-249/22, GIS (aanhangige zaak)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

1926: Radiospredningslov med radioapparatafgift og fjernsynsafgift (1951) [omroepwet met een bijdrage voor radio- en televisieapparatuur (1951)].

In Denemarken is in 1926 een omroepbijdrage voor radioapparatuur ingevoerd, in 1951 gevolgd door een omroepbijdrage voor televisieapparatuur. Deze bijdragen en de later gewijzigde versies ervan, (hierna: „omroepbijdrage”) moesten worden betaald in geval van het bezit van een apparaat waarvoor de bijdrage verschuldigd was. De definitie van „apparaat” is in de loop der jaren veranderd, net zoals de doeleinden waarvoor de opbrengsten uit de omroepbijdragen konden worden gebruikt.

1967: Momsloven (btw-wet) en btw op omroepbijdragen

Radio- en televisie-uitzendingen zijn sinds de eerste Deense btw-wet (wet nr. 102 van 31 maart 1967 betreffende de algemene omzetbelasting) onderworpen aan de belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”), zodat ook over de Deense omroepbijdrage btw moet worden betaald.

De Deense btw-wet is naar aanleiding van de inwerkingtreding van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad gewijzigd bij lov nr. 204 af 10. maj 1978 om ændring af merværdiafgiftsloven (wet nr. 204 van 10 mei 1978 tot wijziging van de btw-wet). Uit de totstandkomingsgeschiedenis van deze wet blijkt dat de Zesde richtlijn de lidstaten in bepaalde gevallen de mogelijkheid bood om hun bestaande regeling te handhaven, met name als het ging om de bijdrageplicht of de vrijstelling van de bijdrage, hetgeen niet in overeenstemming was met de hoofdbepalingen van de richtlijn. In de totstandkomingsgeschiedenis van de wetwijziging is onder meer verwezen naar het recht om btw te heffen over de radio- en de televisiebijdrage als voorbeeld van een afwijking die Denemarken mocht behouden.

Apparatuur waarvoor een omroepbijdrage verschuldigd is

Toen de Zesde richtlijn in werking trad, was een omroepbijdrage verschuldigd voor radio- en televisietoestellen.

Het deel van de omroepbijdrage dat tot 1995 „televisiegeld” en vervolgens, tot en met 2006, „televisiebijdrage” werd genoemd, is bij lov nr. 1569 af 20. december 2006 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (wet nr. 1569 van 20 december 2006 tot wijziging van de wet op de radio- en televisieactiviteiten) gewijzigd in een „mediabijdrage”, die verschuldigd was voor apparatuur waarmee voor het publiek uitgezonden audiovisuele programma’s of diensten konden worden ontvangen en afgespeeld. Dit deel van de omroepbijdrage had voorheen

uitsluitend betrekking op televisietoestellen, maar is gewijzigd om gelijke tred te houden met de technologische ontwikkeling, waarbij mediabedrijven verschillende platformen in gebruik hebben genomen waarop audiovisuele programma's en dergelijke kunnen worden afgespeeld.

Gebruik van de opbrengsten uit de omroepbijdragen

Wat het gebruik van de opbrengsten uit de omroepbijdragen betreft, is het zo dat de omroepbijdrage bij de inwerkingtreding van de Zesde richtlijn werd geheven om de DR (Deense publieke omroep) te financieren, die het exclusieve recht had om audiovisuele programma's voor het publiek uit te zenden. DR was – en is tot op heden – een „bijzondere publiekrechtelijke rechtspersoon”, een overheidsinstelling met eigen rechtspersoonlijkheid.

In 1986 is een nieuwe nationale televisiezender opgericht: TV 2. Deze zender werd opgezet als een autonome (publiekrechtelijke) instelling (dat wil zeggen een bijzondere publiekrechtelijke rechtspersoon, net zoals DR), en zou deels uit omroepbijdragen, deels uit reclame-inkomsten worden gefinancierd.

Bij lov nr. 1208 af 27. december 1996 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (wet nr. 1208 van 27 december 1996 tot wijziging van de wet op de radio- en televisieactiviteiten) werd voor het eerst bepaald dat de opbrengsten uit de omroepbijdragen ook konden worden toegewezen aan andere entiteiten dan DR en TV 2. Krachtens § 61, lid 1, van die wet konden de opbrengsten uit de omroepbijdragen, ter beoordeling van de minister, respectievelijk worden bestemd voor DR, TV 2 en *eventuele andere mediagerelateerde doeleinden*. In 2005 werd naar aanleiding van wijzigingen in de status van TV 2 bepaald dat de omroepbijdrage moest worden toegewezen aan „DR, de regionale zenders van TV 2 en eventuele andere mediagerelateerde doeleinden”.

Bij § 69a van lov nr. 1360 af 8. december 2010 i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (wet nr. 1360 van 8 december 2010 op de radio- en televisieactiviteiten) is de verdeling van de opbrengsten uit de omroepbijdragen opnieuw gewijzigd, in die zin dat zij voortaan werden toegewezen aan „DR, de regionale zenders van TV 2 en eventuele andere media- en filmgerelateerde doeleinden”.

Bepaalde vanuit DR aan het ministerie van Cultuur overgedragen middelen zijn toegewezen aan een publieke radiozender (Radio24syv) die particulier eigendom is, aan plaatselijke radio- en televisiestations, aan een mediaproject voor scholen (Station Next), aan Det Danske Filminstitut (Deens Filminstituut), aan een public service-pool, aan een mediasecretariaat en aan mediastatistieken.

Bij wet nr. 1548 van 18 december 2018 is besloten om de omroepbijdrage binnen een periode van drie jaar, van 2019 tot en met 2021, geleidelijk af te bouwen, zodat deze op 1 januari 2022 volledig zou zijn afgeschaft. De doeleinden die

voorheen werden gefinancierd met opbrengsten uit de omroepbijdragen, zouden in de toekomst worden bekostigd uit de algemene inkomstenbelasting.

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure in het hoofdgeding

- 1 Tijdens de in casu relevante periode, 2007-2017, is btw geheven over de Deense omroepbijdrage. Verzoekende partijen hebben bij de verwijzende rechter een beroep ingesteld tot teruggaaf van de geheven btw.
- 2 De Deense omroepbijdrage moest worden betaald in geval van het bezit van een apparaat waarvoor de bijdrage verschuldigd was, dat wil zeggen een apparaat waarmee voor het publiek uitgezonden audiovisuele programma's of diensten konden worden ontvangen en afgespeeld. Tot 2013 moest daarnaast een radio-omroepbijdrage worden betaald voor apparatuur waarmee uitsluitend voor het publiek uitgezonden radioprogramma's konden worden ontvangen en afgespeeld.
- 3 De verplichting om de mediabijdrage te betalen bestond ongeacht of de apparatuur werd gebruikt en, in voorkomend geval, ongeacht waarvoor zij werd gebruikt. De verplichting om de mediabijdrage te betalen bestond tevens ongeacht of het ten gevolge van de positie van de antenne of andere omstandigheden feitelijk mogelijk was om de uitzendingen van de uit de omroepbijdragen gefinancierde instellingen te ontvangen. Omgekeerd konden de uitzendingen van de uit de omroepbijdragen gefinancierde instellingen worden ontvangen ongeacht of een mediabijdrage was betaald.
- 4 De omroepbijdrage was sinds de inwerkingtreding van eerste Deense btw-wet van 1967 aan btw onderworpen. Toen op 1 januari 1978 de Zesde richtlijn in werking trad, was een omroepbijdrage alleen verschuldigd voor radio- en televisietoestellen. Tussen 2007 en 2017 was een omroepbijdrage verschuldigd voor alle apparaten waarmee voor het publiek uitgezonden audiovisuele programma's of diensten konden worden ontvangen en afgespeeld, zoals televisietoestellen, smartphones, pc's enzovoort.
- 5 Toen de Zesde richtlijn van kracht werd, werden alle opbrengsten uit de omroepbijdragen gebruikt voor de financiering van de publieke instelling DR (Danmarks Radio, Deense publieke omroep). Tussen 2007 en 2017 zijn de opbrengsten uit de omroepbijdragen gebruikt voor de financiering van DR, de regionale zenders van TV 2 en, via het ministerie van Cultuur, andere media- en filmgerelateerde doeleinden.

Belangrijkste argumenten van partijen in het hoofdgeding

Heffing van btw over een wettelijke omroepbijdrage

Opmerkingen van de Østre Landsret (rechter in tweede aanleg voor het oosten van Denemarken)

- 6 Volgens de Østre Landsret is de Deense mediabijdrage geen vergoeding voor diensten in de zin van artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/112.

Betoog van verzoekende partijen

- 7 Verzoekende partijen stellen dat artikel 370 van richtlijn 2006/112 aldus moet worden uitgelegd dat het recht van een lidstaat om op grond van deze bepaling btw te heffen over een omroepbijdrage als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, afhangt van de voorwaarde dat de omroepbijdrage een vergoeding vormt voor het verrichten van een dienst en bijgevolg binnen de algemene werkingssfeer van richtlijn 2006/112 valt. Deze richtlijn voorziet niet in de mogelijkheid om btw te heffen over een betaling die geen vergoeding vormt voor het verrichten van een dienst in de zin van de richtlijn, maar die daarentegen een belasting is op het bezit van apparatuur waarvoor een omroepbijdrage is verschuldigd.
- 8 Samenvattend stellen verzoekende partijen dat artikel 370 niet voorziet in de mogelijkheid om btw te heffen, omdat er geen sprake is van het verrichten van diensten onder bezwarende titel. Bovendien vloeit dit ook voort uit artikel 132, lid 1, onder q), van richtlijn 2006/112.

Betoog van verweerder

- 9 Het Skatteministerium (ministerie van Financiën, Denemarken; hierna: „ministerie van Financiën”) voert aan dat artikel 370 van richtlijn 2006/112, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij deze richtlijn, Denemarken toestaat om omroepbijdragen te belasten ofschoon er geen sprake is van „diensten die onder bezwarende titel worden verricht” in de zin van artikel 2, lid 1, van die richtlijn.
- 10 Volgens het ministerie pleiten met name de bewoordingen, de doelstellingen en de totstandkomingsgeschiedenis van die bepaling voor deze uitlegging.
- 11 Dat de in artikel 132, lid 1, onder q), van richtlijn 2006/112 neergelegde algemene vrijstelling van btw onderstelt dat er sprake is van het onder bezwarende titel leveren van goederen of verrichten van diensten, en dat een transactie bijgevolg binnen de algemene werkingssfeer van de btw valt, betekent niet dat dit ook voor artikel 370 geldt.
- 12 Deze bepaling heeft juist tot doel de lidstaten in staat te stellen om een van de richtlijn afwijkende nationale regeling te handhaven, waaruit volgt dat de

werkings sfeer van de bepaling losstaat van de uitgangspunten en het stelsel van de richtlijn.

Wijziging van de omroepbijdragenregeling

Opmerkingen van de Østre Landsret (rechter in tweede aanleg voor het oosten van Denemarken)

- 13 Partijen in het hoofdgeding zijn het met betrekking tot de rechtspraak van het Hof inzake het verbod op verruiming van afwijkingsregelingen oneens over de vraag wanneer er sprake is van een „verruiming”. De Østre Landsret is van oordeel dat de heffing van btw over de mediabijdrage onrechtmatig is indien de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wijziging van de omroepbijdragenregeling een „verruiming” vormt in de zin van de rechtspraak van het Hof over het verbod op verruiming van afwijkingsregelingen.

Betoog van verzoekende partijen

- 14 Verzoekende partijen voeren aan dat voor zover artikel 370 van richtlijn 2006/112 aldus moet worden uitgelegd dat het Denemarken het recht toekent om het nationale belastingstelsel te handhaven dat op 1 januari 1978 van kracht was en om bijgevolg btw te heffen over de omroepbijdrage – ook al is deze geen vergoeding voor het verrichten van diensten in de zin van richtlijn 2006/112 – die bepaling Denemarken niet het recht gaf om in de litigieuze periode (2007-2017) btw te heffen over de mediabijdrage, omdat de afwijkingsregeling na 1 januari 1978 is gewijzigd.
- 15 In de eerste plaats stellen verzoekende partijen dat het feit dat de omroepbijdrage geen betrekking heeft op een levering of dienstverrichting onder bezwarende titel, met zich meebrengt dat die bijdrage uit het oogpunt van de btw niet verschilt van andere belastingen die rechthebbenden van vermogensbestanddelen verschuldigd zijn. Alleen al om die reden moet elke uitbreiding van de grondslag van de omroepbijdrage – en dus van de belastinggrondslag – worden beschouwd als een onrechtmatige verruiming, aangezien de heffing van btw over een belasting niet verenigbaar is met richtlijn 2006/112.
- 16 In de tweede plaats voeren verzoekende partijen aan dat er sprake is van een onrechtmatige verruiming van de afwijkingsregeling wanneer de wijziging als onmiddellijk gevolg heeft dat de groep huishoudens die de omroepbijdrage verschuldigd is, wordt vergroot.
- 17 In de derde plaats betogen verzoekende partijen dat indien de Commissie – zoals het ministerie van Financiën stelt – bij de vaststelling van de Zesde richtlijn in 1977 heeft aangenomen dat een omroepbijdrage voor apparatuur, zoals de Deense omroepbijdrage, onder het algemene btw-stelsel viel, deze aanname juist gebaseerd was op het feit dat de Deense omroepbijdrage toentertijd werd geheven op apparatuur die uitsluitend diende om radio- of televisie-uitzendingen te

ontvangen. Uit dergelijke aannamen kan niet volgen dat de heffing van btw over de omroepbijdrage rechtmatig kan worden gehandhaafd, in het licht van het feit dat de Deense omroepbijdragenregeling vervolgens is verruimd waardoor de omroepbijdrage ook kan worden geheven over apparatuur die niet hoofdzakelijk dient om radio- of televisie-uitzendingen te ontvangen, zoals computers en smartphones. Verzoekende partijen stellen tevens dat de wijziging tot gevolg heeft gehad dat de Deense afwijkingsregeling zich heeft verwijderd van het doel van de richtlijn.

- 18 Verzoekende partijen voegen hieraan toe dat de werkingssfeer van artikel 370 moet worden afgebakend overeenkomstig de bewoordingen ervan, wat volgens hen met zich meebrengt dat het geen grondslag biedt voor de heffing van btw over de omroepbijdrage wanneer de opbrengsten uit de omroepbijdragen worden gebruikt voor de financiering van „niet-commerciële activiteiten van omroeporganisaties”.
- 19 Verzoekende partijen betogen in dit verband dat de wijziging van de Deense bijdragenregeling – waarna in de litigieuze periode jaarlijks tot 5 % van de opbrengsten uit de omroepbijdragen aan het ministerie van Cultuur is overgedragen – tot gevolg heeft gehad dat de mediabijdrage nog meer op een belasting is gaan lijken, omdat de opbrengsten niet uitsluitend aan de omroeporganisaties zijn toegewezen, maar gedeeltelijk aan de minister van Cultuur zijn overgedragen, die ze op basis van een politiek akkoord tussen de in het Folketing (Deens parlement) vertegenwoordigde partijen heeft bestemd voor andere media- en filmgerelateerde doeleinden. Dit is volledig in overeenstemming met de wijze waarop belastingopbrengsten in het algemeen worden bestemd – namelijk op basis van politieke wensen en besluiten – zodat de Deense afwijkingsregeling zich heeft verwijderd van het doel van de richtlijn, in strijd met het verbod op verruiming van nationale afwijkingsregelingen.

Betoog van verweerder

- 20 Het ministerie van Financiën stelt dat een wijziging van een omroepbijdragenregeling als de Deense niet buiten de afwijkingsregeling van artikel 370 van richtlijn 2006/112, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij die richtlijn valt, omdat de Deense mediabijdrage in wezen berust op dezelfde beginselen als de vroegere bijdragenregeling. Bij de Deense televisiebijdragenregeling ging het dus in beginsel altijd om een bijdrage voor apparatuur, die betaald moest worden indien een huishouden in het bezit was van een (functionerend) apparaat waarmee voor het publiek uitgezonden audiovisuele programma's of diensten konden worden ontvangen en afgespeeld. Toen in 1978 de Zesde richtlijn in werking trad, beschikten alleen televisietoestellen over deze kenmerken. Door de technologische ontwikkeling hebben tegenwoordig meerdere apparaten die kenmerken, zodat de wijziging in 2006 van een televisiebijdrage in een mediabijdrage niets anders was dan een – noodzakelijke – modernisering van de regels inzake de omroepbijdrage, die als zodanig geen verruiming van de Deense btw-regeling voor omroepbijdragen inhield.

- 21 Voorts is het ministerie van Financiën van mening dat het voor de werkingsfeer van artikel 370 van richtlijn 2006/112, gelezen in samenhang met deel A, punt 2, van bijlage X bij deze richtlijn, op zichzelf niet beslissend is of de omroeporganisaties die overheidssubsidies ontvangen zelf openbaar zijn, en evenmin of media- en filmorganisaties zelf radio- en televisieactiviteiten verrichten, mits zij beantwoorden aan een behoefte aan publieke dienstverlening. Voor het geval dat het Hof het met deze uitlegging niet eens zou zijn, is het ministerie subsidiair van mening dat artikel 370 van richtlijn 2006/112 hoe dan ook kan worden toegepast op het gedeelte van de omroepbijdrage dat onbetwistbaar wordt gebruikt voor de financiering van „niet-commerciële activiteiten van omroeporganisaties”.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 22 De Østre Landsret is van oordeel dat er zodanige twijfels bestaan over het antwoord op de vraag of artikel 370 van richtlijn 2006/112 aldus moet worden uitgelegd dat het de lidstaten de mogelijkheid biedt om btw te heffen over een wettelijke omroepbijdrage ter financiering van niet-commerciële activiteiten van omroeporganisaties, terwijl er geen sprake is van „diensten die onder bezwarende titel worden verricht” in de zin van artikel 2, lid 1, van die richtlijn, dat deze vraag aan het Hof van Justitie moet worden voorgelegd. Voorts is de Østre Landsret van oordeel dat er twijfels bestaan over de uitlegging van voornoemd artikel 370 met betrekking tot de vraag wanneer een wijziging van een nationale afwijkingsregeling ontoelaatbaar is.